

dette som et Grundlag, der kunde handles paa, men jeg kan ikke handle paa Noget, der skal tvinge mig til at gaae den allerkostbareste Vej, som kan findes i Sylland. Denne Bane skal jeg modsætte mig, og jeg vil bede erindret, at det her drejer sig om store Beløb, som efter al Sandsynlighed ingen Forrentning ville bringe, der efter al Sandsynlighed ikke ville bidrage det Mindste til Midtjyllands Opkomst — man sætte dette saa lavt eller høit, man vil, det vil jeg ikke trette om. — Jeg har ingen Forventning om, jeg gjentager det, at det, her kan siges, kan have nogen Indflydelse paa ærede Medlemmers Afstemning, men jeg vil haabe, at det Fleertal, der for to Aar siden holdt fast ved den Linie, jeg her taler for, endnu vil findes, og støtte os i at slaae fast, at den billigste Bane, denne Midtbane, ikke nu skal kasseres, trods Alt, hvad der er hændet. Berettigede til at bringe det for igjen ere vi af flere formelle Grunde; for det Første har den høitærede Indenrigsminister som Ordfører i Landstinget i sin Tid udtrykkelig erklæret, at det skulde være et aabent Spørgsmaal, om man skulde gaae den af os nu foreslaaede Vej eller en anden — jeg veed vel, at det ikke endte dermed — og dernæst har den ærede Minister, som havde Sagen før ham, yttret sig derhen, at der kunde skee Forandringer; endelig har den ærede Indenrigsminister nu ved denne Sags første Behandling gjentaget, at det jo stod alle Medlemmer frit for at stille de Endringsforslag til Regjeringens Udkast, som de fandt rigtige. Hvorledes skulde vi ikke finde dette Forslag rigtigt, da vi engang havde en saa stor Autoritet til at lede os som den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet? Det er blevet bemærket, og jeg vil bede endnu engang erindre det, at det af os uforklarlige Grunde gik saaledes til, at da vi sluttede os til den ærede Minister, fandt vi, at han ikke mere fandtes mod Vest, men var gaaet aldeles til Ost, og blev der uden at komme tilbage til sit eget Forslag igjen, det Forslag, som han paa Regjeringens Vegne netop fremhævede som det, vi nærmest maatte slutte os til. — Jeg skal for at vi hurtigt kunne faae Ende paa denne Sags anden Behandling, opsette til tredie Behandling at gjøre nogle faa Bemærkninger

ved den finansielle Side af denne Jernbane; jeg troer, det kan være nyttigt at gjøre det; ellers skulde jeg afholde mig derfra. Jeg antager, at det er Thingets Villie, at vi saasnart som muligt blive færdige med denne Behandling, og derfor skal jeg ikke indlade mig paa Videre idag, end at anbefale de ærede Medlemmer, som for to Aar siden vare bestemte paa dette Forslags Vedtagelse, at de ville være faste i deres Stemme, naar vi komme til Afgjørelsen deraf.

J. J. Christensen: Jeg er i Overeensstemmelse med den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (Antvær), naar han udtalte, at hvis han ikke havde en bestemt Mening i denne Sag, vilde han ikke have taget Ordet; mig vilde det i saa Fald være gaaet ligesaadan. Man vil maaskee erindre, at jeg under Sagens første Behandling udtalte mig for Regjeringens Forslag og fremsatte nogle af mine Grunde i saa Henseende. Jeg har imidlertid i det ydste Jernbanespørgsmaal haft en noget besynderlig Skjæbne. Man har meent, at jeg var for godtroende overfor Regjeringen med Hensyn til Silkeborg-Banen, medens min Tillid dog ikke gik videre i saa Henseende, end at jeg udtrykkelig udtalte, at jeg vilde gjøre min Tiltrædelse af Regjeringens Forslag afhængig af, om jeg ved et Endringsforslag til anden Behandling kunde faae en Bestemmelse om, at Silkeborg-Banen skulde bygges samtidigt med Længdebanen. Jeg har endvidere haft den Skjæbne i denne Sag, at jeg er kommen i Modsetning til Mænd, hvis Overbeviisning og Anskuelse jeg ikke alene i det Væsentlige i Reglen deler, men hvis forrige Virksomhed i de ydste Jernbanespørgsmaal jeg har seet paa med Paasjønneelse. Jeg har imidlertid i dette Spørgsmaal ikke kunnet tilfredsstille min Overbeviisning ved at tage denne Sag paa anden Maade. Modsetningen mellem os er saa meget mærkeligere, som jeg troer, at de samme Interesser ere Gjenstand for vore Duffer, nemlig Interesserne mod Vest, Hensynet til det indre Syllands Læve. Jeg troer altsaa, at vi i Principet ere enige, men uenige i Maaden, hvorpaa Principet bedst skulde bestige. — Jeg har, som sagt, under Sagens første Behandling udtal